

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren, en ikke-erhvervsdrivende, belgisk sammenslutning, som har været initiativtager til flere fortløbende uddannelsesprojekter, gør gældende, at den belgiske stat har indgivet flere ansøgninger om støtte til Den Europæiske Socialfond i sagsøgers navn og for sagsøgers regning, og at disse ansøgninger har dannet grundlag for Kommissionens beslutninger om tilsagn om betaling af forskud i sagerne nr. 84/3643/B6, 85/0077/B4, 85/0186/B6, 86/0274/B2, 87/0295/B2 og 87/0296/B2. I december 1988 oplyste de belgiske myndigheder Kommissionen, at sagsøgeren var opløst, og anmodede den om at tilbageholde alle betalinger samt at udbetale de resterende beløb samlet i de sager, hvori der var meddelt tilsagn. Beslutningerne om nedsættelse af den økonomiske støtte, som endelig blev taget af Kommissionen, blev genstand for en sag for Domstolen, i hvilken Domstolen ved dom af 25. maj 1993 ⁽¹⁾ delvis anerkendte sagsøgers krav.

Sagsøgeren gør gældende, at Kommissionen endnu ikke har truffet de foranstaltninger, som skal træffes for at opfylde den nævnte dom, og at denne undladelse angiveligt er årsagen til det tab, sagsøgeren har lidt.

Til støtte for sine krav gør sagsøgeren gældende:

- at i henhold til de lovttekster, der var gældende for tiden for indgivelsen af ansøgninger om støtte og de efterfølgende tilsagn fra Kommissionen — 1984 til 1987 — har initiativtageren, som har fået tilsagn fra Kommissionen på grundlag af sin ansøgning om støtte, ret til at få udbetalt et forskud og til at få udbetalt saldobeløbet efter indgivelse af en anden ansøgning bilagt en udførlig rapport, som er godkendt af medlemsstaten
- at artikel 6 i Rådets forordning (EØF) nr. 2950/83 af 17. oktober 1983 om gennemførelse af beslutning 83/516/EØF ⁽²⁾ bestemmer, under hvilke omstændigheder støtte fra Fonden kan suspenderes, nedsættes eller indstilles, og beløb skal indbetales som tilbagebetalingspligtige forskud
- at retten for initiativtageren, hvis ansøgninger er imødekommet, og som har modtaget et forskud, til at oppebære saldobeløbet af retssikkerhedsmæssige grunde kun kan fratages ham under respekt af de fastsatte procedurer, og
- at så meget desto mere må det heraf konkluderes, at initiativtageren har krav på, at Kommissionen vedtager en beslutning vedrørende en ansøgning om udbetaling af saldobeløbet, der er indgivet af den medlemsstat, i hvilken han er statsborger.

Sagsøgeren gør endelig gældende, at da der ikke foreligger nogen behørig vejledning fra Fonden for så vidt angår sagsøgers krav, kan sagsøgeren kun foreløbigt fastsætte sit tab til det beløb, som svarer resten af støtten i sagerne

nr. 85/0186/B6, 87/0295/B2 og 87/0296/B2, hvilket beløb sagsøgeren anser sig for uberettiget frakendt.

⁽¹⁾ Sag C-199/91, Foyer culturel du Sart-Tilman ASBL mod Kommissionen, Sml. I, s. 2689.

⁽²⁾ EFT L 289 af 22.10.1983, s. 1.

Sag anlagt den 16. januar 1998 af Wirtschaftsvereinigung Stahl m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-16/98)

(98/C 94/80)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 16. januar 1998 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Wirtschaftsvereinigung Stahl, Düsseldorf, AG der Dillinger Hüttenwerke, Dillingen/Saar, EKO Stahl GmbH, Eisenhüttenstadt, Krupp Thyssen Nirosta GmbH, Bochum, Thyssen Krupp Stahl GmbH, Duisburg, Preussag Stahl AG, Salzgitter, Stahlwerke Bremen GmbH, Bremen og Thyssen Stahl AG, Duisburg, ved advokat Jochim Sedemund, Berlin, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Aloyse May, 31, Grand-rue.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning 98/4/EKSF af 26. november 1997 om en procedure i henhold til EKSF-traktatens artikel 65 (sag IV/36.069 Wirtschaftsvereinigung Stahl) annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Ved den anfægtede beslutning ⁽¹⁾ blev den aftale om informationsudveksling, som sagsøgerne havde anmeldt den 28. maj 1996, anset for at udgøre en overtrædelse af EKSF-traktatens artikel 65.

Sagsøgerne gør gældende, at Kommissionen har tilsidesat retssikkerhedsprincippet på grund af manglende begrebsmæssig og logisk sammenhæng i fortolkningen af EKSF-traktatens artikel 65, stk. 1, der er en bødeforskrift, som skal fortolkes i overensstemmelse med legalitetsprincippet.

For det andet har Kommissionen tilsidesat almindelige bevisbyrderegler. Efter retspraksis fraviges reglen om, at Kommissionen skal bevise, at der faktisk er en konkurrencebegrænsning, kun, når konkurrencebegrænsningen er formålet med aftalen, eller aftalen per se er konkurrenceforvridende. Dette kan imidlertid ikke være tilfældet med hensyn til en ordning med gensidig udveksling af oplysninger om markedssituationen, idet en sådan ordning ud fra et konkurrenceretligt synspunkt enten må anses for neutral eller endog konkurrencefremmende. Den anfægtede beslutning indeholder end ikke et forsøg på en empirisk undersøgelse heraf.

For det tredje anfører sagsøgerne, at Kommissionens vurdering af markedets gennemsigtighed er behæftet med fejl. Kommissionen har ikke taget hensyn til en uvildig sagkyndig erklæring, som var vedlagt ansøgningen om negativattest, og hvoraf fremgår, at der ved øget gennemsigtighed er en konkurrenceforøgelse. Der foreligger på dette punkt en væsentlig mangel med hensyn til sagens oplysning, hvilket har haft indflydelse på beslutningens indhold.

For det fjerde er formålet med EKSF-traktatens artikel 60 ifølge sagsøgerne en ordning med fuldstændig gennemsigtighed med hensyn til priser og salgsbetingelser. Hvis dette efter Domstolens opfattelse gælder for så vidt angår gennemsigtighed på markedet med hensyn til priser, må det så meget mere være tilladt at skabe gennemsigtighed på markedet med hensyn til leverancer.

For det femte anfører sagsøgerne, at der foreligger en væsentlig mangel med hensyn til sagens oplysning, idet Kommissionen ikke foretog undersøgelser af markedsandelene med de midler, den normalt har til rådighed, således som det er beskrevet i Kommissionens meddelelse om afgrænsning af det relevante marked ⁽²⁾.

For det sjette foreligger der efter sagsøgerens opfattelse en tilsidesættelse af EKSF-traktatens artikel 47, stk. 2, idet Kommissionen over for USA's regering har oplyst, at den ikke havde indvendinger mod udveksling af EKSF-spørgeskema 2-72. For det første havde sagsøgerne ikke gjort udvekslingen af dette spørgeskema til en del af deres anmeldelse, og for det andet gælder der efter retspraksis en særlig vidtgående beskyttelse af de berørte virksomheders forretningshemmeligheder i henhold til det almindelige princip, der er kommet til udtryk i sagsbehandlingsforskrifterne inden for konkurrenceretsområdet. Dette betyder også, at de berørte virksomheder på forhånd ved en tilstrækkelig begrundet beslutning skal orienteres, således at de på denne måde får lejlighed til at tage retslige skridt, inden oplysningerne videregives.

Endelig er den anfægtede beslutning i strid med begrundelsespligten i henhold til EKSF-traktatens artikel 15, idet der med hensyn til flere spørgsmål ikke er en tilstrækkelig begrundelse.

⁽¹⁾ EFT L 1 af 3.1.1998, s. 10.

⁽²⁾ EFT C 372 af 9.12.1997, s. 5, punkt 33 ff.

Sag anlagt den 14. januar 1998 af F mod Europa-Parlamentet

(Sag T-17/98)

(98/C 94/81)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 14. januar 1998 anlagt sag mod Europa-Parlamentet af F, Bruxelles, ved advokat G. van der Wal med møderet for Nederlandenes Hoge Raad, Haag, og advokat L. Y. J. M. Parret, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Aloyse May, 31, Grand-rue.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den afgørelse i sagsøgtens skrivelse af 14. oktober 1997, hvorved der blev givet afslag på ansøgningen om tilbagebetaling af den skat til Fællesskaberne, som sagsøgeren har betalt for perioden fra 1. januar 1989 til og med 30. september 1995, annulleres eller erklæres ugyldig.
- Om nødvendigt kendes det for ret, at Europa-Parlamentets beslutning om at pålægge de freelancetolke, som arbejder for det, fællesskabsskat, er ugyldig, eller at der ikke på grundlag af denne over for sagsøgeren kan indeholdes fællesskabsskat for perioden fra 1. januar 1989 til og med 30. september 1995 i indtægter for det arbejde, hun udførte som freelance for sagsøgte.
- Om nødvendigt kendes det for ret, at artikel 8 i aftalen med AIIC er ugyldig, eller at der ikke på grundlag heraf over for sagsøgeren kan indeholdes fællesskabsskat for perioden fra 1. januar 1989 til og med 30. september 1995 i indkomsterne for det arbejde, hun udførte som freelancetolk for sagsøgte.
- Sagsøgte tilpligtes at tilbagebetale den fællesskabsskat, som sagsøgeren har betalt i perioden fra 1. januar 1989 til og med 30. september 1995, og som sagsøgeren nu anslår til 17 309 ECU, med rente på 8 % eller den herfor gældende rentesats.
- Subsidiært:
Sagsøgte tilpligtes at erstatte sagsøgerens tab, som denne nu anslår til 642 199 BEF, samt det tab, der nærmere skal bestemmes, og som er forårsaget af yderligere krav fra det belgiske skattevæsen og/eller sociale sikringsinstitutioner, og som vedrører perioden fra 1. januar 1989 til og med 30. september 1995, hvor sagsøgte indeholdt fællesskabsskat i sagsøgerens indkomst.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgerens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter er de samme som i sag T-2/98.

Sag anlagt den 19. januar 1998 af Peter Reichert mod Europa-Parlamentet

(Sag T-18/98)

(98/C 94/82)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 19. januar 1998 anlagt sag mod Europa-Parlamentet